

Имало глава да пати.

I.

Хочкинсь поизлѣзе
На разходка лека,
Седна да почине
И заспа човѣка...

Спи, главица клюма...
Козелъ приближава,
Гледа го въ почуда
И си разсждава:

II.

— Иска да се бие!
„Добрѣ, щомъ желашъ!
Но за това послѣ
Ти да не се каешъ!“

Рече туй козелтъ,
Скочи на земята
И съ рога удари
Хочкинса въ главата.

